

Brief-4, Jakarta 21 juli 2008

Beste allemaal,

Onbewust van het verkeer dat een paar meter verder continue vier rijen dik langs haar heen raast ligt ze daar ongegeneerd te slapen. Zomaar een meisje in Jakarta. Hoe oud zou ze zijn? Jaar of 8? Vlak voor ik in mijn taxi stap na een bezoek aan uitgeverij Bina Kasih valt mijn oog op haar. Haar vader staat bij een stalletje aan de andere kant lachend toe te kijken als ik een foto maak.

Vanmorgen heb ik een aardige chauffeur getroffen; een christen afkomstig van één van de eilanden ten noorden van Sulawesi, vlak bij de Filippijnen. Terwijl ik binnen was heeft hij hier op mij gewacht, en wat gepraat met die vader. "Die man heeft geen geld om zijn kinderen naar school te sturen", vertelt hij mij, "dat meisje en haar jongere zusje zouden al lang op school moeten zitten. Hij zit er ook niet echt achteraan." Werkt hij bij dat stalletje?. "Nee, dat doet zijn vrouw, maar hij staat alleen maar een beetje toe te kijken. Hij is chauffeur op één van die busjes, maar erg hard werkt hij niet, hij is gewoon te lui." Dat ziet er dan niet best uit voor dat meisje dat daar zo rustig ligt te slapen; wat voor toekomst heeft zij zo in deze miljoenenstad... "Straks is ze één van hen", wijst mijn chauffeur naar een groep kinderen die bij het stoplicht om de wachtende auto's zwermen om kranten, speelgoed, vlaggetjes, en andere prullaria aan de man te brengen, of gewoon met een klein zelfgemaakt gitaartje voor je raam komen staan spelen in de hoop dat je ze wat geld geeft voor deze entertainment. Straatkinderen van Jakarta; je kunt ze gewoon niet missen overdag. 's Nachts slapen ze onder bruggen en viaducten. "Iets voor de diaconie", zegt mijn chauffeur, die zelf net een paar weken geleden als diaken is bevestigd in een kerk hier in deze buurt. Ze hebben een opvangtehuis,

waar ze proberen iets voor die kinderen te doen. Ik moet denken aan de verhalen van Willy Berghuis over vergelijkbare situaties in het veel kleinere Wamena op Papua.

Vrijdagavond ben ik hier aangekomen. Zaterdag meteen allerlei boodschappen gedaan, en gisteren een dienst bijgewoond van de Jakarta International Christian Fellowship. Het is inderdaad een internationaal gezelschap: Amerika, Australië, Maleisië, Japan, Korea, Taiwan, en steeds meer Indonesiërs. Inhoudelijk zegt de naam niet veel over hun opvattingen, en als je onder het zingen om je heen kijkt krijg je de indruk dat hier mensen bijeen zijn van heel verschillende kerkelijke achtergrond. Dick Mak en ook Yusup Lifire kerken hier vaak en voelen zich er goed bij thuis. Zelf ben hier ook al verschillende keren geweest, en ik moet zeggen met veel plezier. Ook deze morgen. De dienst begint met een aantal praise-liederen. Als we de engelse versie van het "heilig, heilig, heilig, Heer God almachtig" zingen, doet je dat best wat! De voorganger is een Indonesische zakenman. Hij houdt zijn preek ondersteund door een uitgewerkte Powerpoint-presentatie, en in het kerkbladje dat we bij de ingang kregen staat een schematische samenvatting van zijn preek. Die is een vervolg op die van de vorige zondag; toen ging het over de aard van de zonde, nu over de noodzaak bekering, met nadruk op de dagelijkse bekering. Een 'catechismuspreek' waar niets op valt aan te merken.

Na afloop zal ik met Yusup mee, één van de twee Indonesische studenten die pas in Kampen hun studie hebben afgerond. Er is een probleem: hij is op de motor, en heeft een lekke band. Samen lopen we uit kerk een kilometer verder naar

'bandenplakker' die hem meteen repareert. We zijn niet de enige: iemand anders heeft op dezelfde plek ook een lekke band gekregen. Er blijkt een spijkertje in de band te zitten. Later horen we dat sommige van die bandenplakkers in de buurt van hun business expres van die spijkertjes strooien om zo wat meer klanten te krijgen. Ja, je moet wat doen voor je klandizie...

Even later rijd ik bij Yusup achterop door Jakarta. Drie kwartier lang snuif ik in voortdurende afwisseling de rijke variatie geuren van de stad op: vettige dieselwalmen van oude bussen, bakluchten die een barbecue in de buurt doen vermoeden, opstijgende stank uit een openliggend riool, een zweem van kleurige bougainville, rottend vuil van een plaatselijke stortplaats. Alles begeleid door het lawaai van een onophoudelijke stroom auto's, taxi's, bussen, motoren, en wat er zich verder al niet aan gemotoriseerd verkeer op de overvolle wegen een weg zoekt door Jakarta.

Bij Yusup en Warni is het erg gezellig. Daniël is meteen door het dolle heen, Christi moet eerst de kat wat uit de boom kijken. De tijd vliegt voorbij. Aan het eind van de

middag brengt Yusup me naar een taxi-standplaats, en even later rijd ik in een taxi over de tolweg naar Noord-Jakarta, waar de familie Mak sinds kort woont. Onderweg bel ik met thuis – ook hier zijn daarvoor goedkope nummers beschikbaar. Alles is goed. Ook komt er een emailtje binnen over mijn oudste zus, die woensdagavond onverwacht op de hartbewaking in Utrecht terecht kwam, na een val in huis die haar een gebroken rugwervel opleverde. Op weg naar Schiphol ben ik er nog even langs geweest – je gaat tenslotte wel voor drie maand weg! Maar gelukkig zijn de berichten hoopgevend: het blijkt een stabiele breuk te zijn, en het hartonderzoek heeft iets bijzonders opgeleverd.

Met Dineke is alles goed. Donderdag lukte het haar na eindeloos proberen eindelijk om contact te krijgen, een paar uur voor ik naar Schiphol zou vertrekken. Kon ze me nog net even een goede reis wensen. En hier vanuit Jakarta lukt het vrij gemakkelijk om haar aan de lijn te krijgen. Straks in Sentani moet ik nog wat boodschappen voor haar doen; Nescafé, een paar speciale naalden voor de naaimachines, een deken ('s nachts kan het best fris zijn), en groenten en fruit uit Wamena.

Wel, dat was het voor het moment. Vannacht vlieg ik door naar Jayapura op Papua, woensdag naar Wamena, en dan donderdag of vrijdag hopelijk naar Wanggemalo. Ik zal proberen vanuit Wamena nog even iets van me te laten horen, want vanuit Wanggemalo zal dat per email vast niet lukken! Op 19 of 20 augustus hopen we dan weer uit het binnenland naar de kust te gaan, en komen we weer binnen het bereik van de moderne communicatiemiddelen.

Een hartelijke groet, ook namens Dineke,

Jaap

